

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 8Csp/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8519200063
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Vladimír Gurka
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2020:8519200063.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa sudcom Mgr. Vladimírom Gurkom v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanému: U. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, XXX XX U. pr. zast.: JUDr. Peter Vachan, advokát, Pavla Mudroňa 1911/5, 010 01 Žilina v konaní o zaplatenie 1 477,53 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 1 477,53 eur, úrok do predčasnej splatnosti úveru vo výške 65,12 eur, úrok z omeškania do predčasnej splatnosti úveru vo výške 0,78 eur, úrok vo výške 12,90 % ročne zo sumy 1 477,53 eur od 22.12.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 477,53 eur od 22.12.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 65,12 eur od 22.12.2018 do zaplatenia, nezaplatené poistné vo výške 1,46 eur a trovy konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 17.7.2014 uzavrel so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 2 000 eur. Žalovaný mal úver splácať v mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol povinný splatiť do 18.7.2024. Podľa bodu 1.1 zmluvy sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy aj Obchodné podmienky pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej aj „OP“) a Všeobecné obchodné podmienky banky - Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej aj „VOP“), teda niektoré náležitosti, ktoré zmluva v zmysle právnych predpisov musí obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy a ďalšie náležitosti sú v uvedených obchodných podmienkach. Ďalej sa žalobca vyjadril k náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k), resp. v neskorších zneniach zákona písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom s poukazom na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (ďalej aj „NS SR“; ide o rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2017 zo dňa 17.4.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.4.2018, sp. zn. 4Cdo/65/2018 zo dňa 26.9.2018) dospel k záveru, že uvedené ustanovenie nevyžaduje pri každej splátke presné číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Žalobca tiež uviedol, že bonita žalovaného bola overená v súlade s § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to údajmi zo spoločného registra bankových informácií a nebankového registra klientskych informácií a následne buď reportom zo Sociálnej poisťovne, údajmi poskytnutými samotným žalovaným alebo kreditnými a debetnými obratmi na bežnom účte klienta, ak mu žalobca vedie bežný účet. Po vyčerpaní poskytnutého úveru porušil žalovaný svoje povinnosti - prestal uhrádzať

splátky riadne a včas, preto žalobca na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti poskytnutého úveru dňa 21.12.2018 v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia Druhou upomienkou/ Opakovaným upozornením zo dňa 18.10.2018. Pohľadávka žalobcu ku dňu predčasného zosplatnenia, t.j. k 21.12.2018, pozostáva z istiny vo výške 1 477,53 eur, z úrokov vo výške 65,12 eur, z úrokov z omeškania vo výške 0,78 eur a z nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 1,46 eur. Poplatky za upomienky vo výške 60 eur si žalobca neuplatnil. Žalovaný po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby neuhradil žiadnu úhradu. Na záver ešte žalobca vyjadril svoj názor, že žalovaný je povinný zaplatiť jednak úrok z omeškania aj zo zmluvného úroku, ako aj úrok z úveru až do reálneho zaplatenia úveru, a to s poukazom na niektoré rozhodnutia krajských súdov z celého Slovenska, z ktorých citoval. K vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a ich uplatniteľnosti popri sebe citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 21.8.2014.

3. Na preukázane svojich tvrdení pripojil k žalobe zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 17.7.2014, Všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko, a.s. účinné od 20.5.2014, Obchodné podmienky pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. účinné od 30.5.2014, Sadzobník poplatkov I. časť - fyzické osoby účinný od 1.2.2014, opakované upozornenie zo dňa 18.10.2018 adresované žalovanému, výzvu na predčasné splatenie úveru zo dňa 21.12.2018 adresovanú žalovanému, prehľady splácania žalovaného do predčasného zosplatnenia a po predčasnom zosplatnení, tabuľkový prehľad výpočtu zostatku istiny, zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, report so Sociálnej poisťovne a listinu označenú ako „Credit report - analytic“.

4. Na výzvu súdu na predloženie dokladov o doručovaní výziev žalobcu a výpisu z úverového účtu žalovaného predložil žalobca súdu vyjadrenie, v ktorom zhrnul spôsob výpočtu jednotlivých uplatňovaných položiek dlžnej sumy s tabuľkovými prehľadmi zápočtu úhrad a zároveň uviedol, že prikladá doklady o doručení výziev pripojených k žalobe.

5. K svojmu vyjadreniu pripojil časť výpisu z internej evidencie žalobcu, zmluvu o úvere spolu so žiadosťou o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 17.7.2014, opakované upozornenie zo dňa 18.10.2018, výzvu na predčasné splatenie úveru zo dňa 21.12.2018 a 2 doklady o doručení tohto upozornenia a výzvy.

6. Súd platobným rozkazom zo dňa 4.7.2019 žalobe vyhovel. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, ktorým uplatnený nárok neuznal. Poukázal na § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. s tým, že absencia tejto náležitosti spôsobuje, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. K tomuto bodu rozobral prejudiciálnu povahu rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „SD EÚ“) vo veci C 42-15, skutočnosť, že úprava SR išla nad rámec smernice 2008/48 a ak slovenský zákon vyžaduje rozpis splátky na istinu, úroky a iné poplatky, je potrebné uvádzať rozpis splátky v zmysle zákona. Ďalej uviedol, že pri údají RPMN je potrebné uviesť všetky predpoklady na jej výpočet, keďže ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, a to s poukazom na dve rozhodnutia Krajského súdu Prešov. Úver preto považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný ďalej považoval za neprijateľnú podmienku poplatkov za poskytnutie úveru s poukazom na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe. Takisto namietol, že zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. a že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa. V súvislosti s výpočtom RPMN poukázal na rozsudok SD EÚ sp. zn. C-377/14, v ktorom SD EÚ ustálil výklad celkovej výšky úveru tak, článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Ak žalovaný reálne čerpal sumu 1 900 eur (žalovanému bol okamžite započítaný poplatok vo výške 100 eur), aj keď v zmluve je uvedená výška úveru 2 000 eur, má to rovnaké následky, ako keby v zmluve údaj o celkovej výške úveru uvedený nebol. Nesprávna celková výška úveru má za následok, že v zmluve je nesprávne uvedená aj RPMN. Aj z tohto dôvodu je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej s poukazom na niektoré rozhodnutia slovenských súdov uviedol, že rozhodovacia prax súdov sa priklonila k právnenému záveru, že dojednané úroky z úveru patria veriteľovi len za dobu splatnosti úveru. Po splatnosti úveru patria veriteľovi už len úroky z omeškania. Citoval aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.9.2012, v ktorom ÚS SR uviedol, že veriteľ má nárok na zmluvný úrok len do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Na základe týchto

skutočností navrhol žalovaný, aby mu súd umožnil uhrádzať dlžnú sumu, ktorá je v súlade so zákonom, v mesačných splátkach po 50 eur a priznal mu právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Súd uznesením zo dňa 23.7.2019 zrušil napadnutý platobný rozkaz a doručil ho žalobcovi s výzvou, aby sa k nemu vyjadril.

8. Žalobca sa vo svojej rozsiahlej replike vyjadril k jednotlivým námietkam vzneseným zo strany žalovaného.

9. K obligatórnosti rozčlenenia splátky úveru na jednotlivé zložky dlhu poukázal žalobca na A/ úpravu v zmluvnej dokumentácii, B/ právnu úpravu, C/ výklad právnej úpravy, D/ aktuálnu judikatúru slovenských súdov k danej právnej otázke a E/ právnu vedu a teóriu. K úprave v zmluvnej dokumentácii (bod A) poukázal žalobca na to, že výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátok istiny a splátky úroku. Výška anuitnej splátky sa nemení. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku. Vo vzťahu k právnej úprave (bod B) poukázal žalobca na návrh novely zákona o spotrebiteľských úveroch z októbra 2015, podľa ktorého pri každej splátke mal byť uvedený podiel, aký pripadá na uhradenie istiny, úrokov, prípadne ďalších poplatkov. Žalobca zdôraznil, že za súčasného právneho stavu z dotknutého písmena k), resp. súčasného písmena l) nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve presný rozpis toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny a úrokov. Zároveň poukázal aj na výklad rozhodných ustanovení vládou SR k smernici 2008/48/ES listom z 11.5.2015. K výkladu právnej úpravy (bod C) poukázal žalobca na dôvodovú správu k zákonu o spotrebiteľských úveroch k § 9 ods. 2 písm. k), kde zákonodarca uviedol, že spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti zo zmluvy. Ďalej pri tomto bode poukázal na návrh generálnej advokátky Eleonor Sharpstone prednesený vo veci C 42/15, podľa ktorého amortizačná tabuľka nemusí byť súčasťou zmluvy o úvere. Žalobca tiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C/42/2015, kde zdôraznil, že Súdny dvor EÚ vyslovil názor, že zmluva o úvere nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Poukázal tiež aj na stanovisko odboru ochrany spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18.4.2017, v ktorom bolo uvedené, že vo svetle rozsudku C 42/2015 nemožno podľa Smernice 2008/48 žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu. Pri aktuálnej judikatúre slovenských súdov k rozpisu splátok (bod D) poukázal na rozhodnutia Krajských súdov v Prešove, Trenčíne, Banskej Bystrici, Bratislave, v Nitre a Najvyššieho súdu SR, pričom uviedol spisové značky týchto rozhodnutí. Ďalej sa osobitne vyjadril k ustálenej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR v tejto otázke, pričom citoval z jednotlivých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktoré dospeli k záveru, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. Pri poukázaní na právnu vedu a teóriu (bod E) poukázal žalobca na článok JUDr. Michala Jelenčička zverejnený dňa 7.4.2019, kde rozobral možnosť, resp. nemožnosť odlišného výkladu nižších súdov vo vzťahu k dovolaciemu súdu v danej právnej veci a k tomu, ako dochádza k odklonom od rozhodovacej praxi dovolacieho súdu k rozporu so zásadami civilného konania.

10. Ďalej sa žalobca vyjadril k úprave predpokladov použitých na výpočet RPMN. Pri tejto otázke uviedol, že všetky predpoklady použité na výpočet RPMN sú v zmluve uvedené a ide o výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, poplatok za poskytnutie úveru a dátum zmluvy. Zároveň poukázal na prílohu č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom uviedol vzorec na výpočet RPMN a význam symbolov v tejto rovnici. Poukázal tiež na to, že zákon nepožadoval a ani v súčasnosti nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Zákon stanovuje, že sa majú tieto predpoklady v zmluve uviesť, čo žalobca splnil. Žalobca ďalej podotkol, že zmyslom zákona nie je bezúčelný formalizmus, alebo vynucovanie náležitosti zmluvy bez akéhokoľvek konkrétneho účelu. Vo vzťahu k uvedeniu matematického výpočtu RPMN v zmluve poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 6Co 237/2017 zo dňa 26.9.2018.

11. K poplatku za poskytnutie úveru žalobca uviedol, že za poskytnutý úver sa žalovaný zaviazal v bode 1., 2. základných podmienok zmluvy uhradiť poplatok vo výške 100 eur, na ktorého úhradu použil poskytnutý úver. Poplatok bol v zmluve uvedený jasne, určito a zrozumiteľne a žalovaný s

ním bol riadne oboznámený a vyjadril s ním súhlas uzatvorením zmluvy. Žalovaný mal možnosť oboznámiť sa s poplatkom aj prostredníctvom formulára obsahujúceho štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol poskytnutý pred uzatvorením úverovej zmluvy. Dohodnutý poplatok nepovažoval za neprimerané plnenie. Poukázal tiež aj na skutočnosť, že poskytnutím úveru celkom jednoznačne poskytol žalovanému plnenie, za ktoré mu prináleží protiplnenie, a to jednak v podobe zmluvných úrokov a jednak v podobe výslovne, jasne a zrozumiteľne v zmluve dohodnutého poplatku, pričom v oboch uvedených prípadoch ide o hlavný predmet plnenia úverovej zmluvy. V tomto smere poukázal na § 53 ods. 1 Obč. zákonníka. Poplatok bol určený na krytie nákladov súvisiacich s organizačným, administratívnym zabezpečením poskytnutia úveru a ostatných priamych či nepriamych nákladov spojených s poskytnutím úveru.

12. Ďalej mal žalobca za to, že vzhľadom na uvedené je v zmluve uvedená správne aj RPMN. Zároveň pripojil časť výpisu z úverového účtu žalovaného, čím chcel preukázať, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 2 000 eur, z ktorého časť vo výške 100 eur použil žalovaný na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru.

13. K nároku na zmluvný úrok od zosplatnenia do vrátenia peňažných prostriedkov, žalobca uviedol, že existuje množstvo zákonných ustanovení, z ktorých priamo, resp. výkladom vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý zmluvný úrok nie je viazaný na zosplatnenie dlhu, ale na vrátenie peňažných prostriedkov. Poukázal pri tom na § 497, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obch. zákonníka č. 513/1991 Z.z. a citoval aj komentár IURA EDITION k príslušným ustanoveniam Obchodného zákonníka. Poukázal tiež na § 16 ods. 1 a § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, z ktorých vyvodil, že ak zákon spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ani prípadné zosplatnenie dlhu. Ďalej žalobca poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 106/2014 Z.z., v rámci ktorého bolo navrhované v § 53 ods. 9 Obč. zákonníka pripojiť vetu, podľa ktorej úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 OZ. Žalobca zdôraznil, že rozhodujúcou skutočnosťou je, že táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a žiadne zákonné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neexistuje. Žalobca vo vzťahu k nároku na úroky po zosplatnení úveru poukázal aj na judikatúru Krajských súdov SR, pričom jednak uviedol spisové značky pri jednotlivých krajských súdoch a z mnohých citoval, pričom na základe týchto rozhodnutí dospel k záveru, že veriteľ má právo požadovať úroky z úveru až do skutočného zaplatenia dlžnej sumy. Žalobca sa zároveň rozsiahlo vyjadril k rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co 190/2014 a v štyroch bodoch vyjadril svoje námietky voči argumentácii v tomto rozhodnutí.

14. Na záver svojho vyjadrenia vyslovil nesúhlas so splácaním dlhu v splátkach vo výške 50 eur mesačne. Poukázal na to, že rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Namiesto určitej sankcie za to, že si žalovaný neplnil svoje zmluvné povinnosti by bol teda žalovaný touto formou za porušenie zmluvy odmenený. Aj žalobca má nepochybne právo, aby mu jeho pohľadávka zaplatená v primeranej lehote. Výšku splátky 50 eur považoval za neadekvátnu k výške žalovanej pohľadávky. Uviedol tiež, že žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o jeho nepriaznivej finančnej situácii. Vo vzťahu k povoleniu splátok poukázal na niektoré rozhodnutia krajských súdov SR.

15. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v duplike opakovane poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C 377/14 vo vzťahu k výkladu celkovej výšky úveru. Ďalej k otázke rozloženia splátky na istinu, úrok a poplatky citoval z rozsudku Krajského súdu Žilina, sp. zn. 10Co/244/2018 zo dňa 28.2.2019. Vo vzťahu k nároku na zmluvný úrok do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru poukázal na rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 19Co/81/2018 zo dňa 16.8.2018, z ktorého tiež citoval. Vzhľadom na uvedené skutočnosti trval na tom, aby súd umožnil žalovanému uhrádzať dlžnú sumu, ktorá je v súlade so zákonom, a to v mesačných splátkach po 50 eur a priznal mu plnú náhradu trov konania.

16. Súd vo veci nariadil termín pojednávania, na ktorý predvolal strany sporu a ich zástupcov. Žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a hospodárnosti konania, pričom súhlasil s prejednaním veci a rozhodnutím aj bez jeho účasti, pričom trval

na podanej žalobe. Právny zástupca žalovaného takisto ospravedlnil neúčast žalovaného ako aj svoju neúčast na nariadenom pojednávaní s poukazom na to, že možnosť zúčastniť sa na pojednávaní je právom každého účastníka a záleží výlučne na ňom, či toto právo využije alebo nie. Nežiadal o odročenie pojednávania z dôvodu ich neprítomnosti. Vzhľadom na ospravedlnenie strán sporu a ich zástupcov súd vykonal pojednávanie aj bez prítomnosti strán sporu a právneho zástupcu žalovaného.

17. Súd sa oboznámil so skutkovými tvrdeniami strán sporu a na základe vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi predloženými žalobcom v priebehu konania, ako sú vyššie uvedené (v bodoch 3 a 5 tohto odôvodnenia) a časťou výpisu z úverového účtu žalovaného zahrnutého v replike žalobcu, zistil tento skutkový stav:

18. Žalobca dňa 17.7.2014 uzavrel so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky vo výške 2 000 eur, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať v 120 mesačných splátkach vo výške 29,99 eur. Úroková sadzba bola dohodnutá fixne vo výške 12,90 % ročne, termín prvej splátky bol dohodnutý na 18.8.2014 a poslednej splátky na 18.7.2024 s tým, že ostatné splátky boli splatné k 18. dňu v mesiaci, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) bola uvedená vo výške 15,39 %, priemerná RPMN vo výške 17,94 %, celková čiastka, ktorú má žalovaný zaplatiť vo výške 3 698,80 eur, poplatok za poskytnutie úveru bol uvedený vo výške 100 eur, poplatok za poistenie vo výške 0,73 eur mesačne. V bode 2.5. zmluvy boli dohodnuté podmienky, za ktorých žalobca vráti žalovanému poplatok za poskytnutie úveru a v bode 2.9 zmluvy boli dohodnuté podmienky, za ktorých žalobca poskytne žalovanému zľavu z účtovaných úrokov vo výške 10 anuitných splátok. Žalovaný splácal úver riadne a maximálne s niekoľko dňovým oneskorením do augusta 2018, od septembra 2018 neuhradil žiadnu splátku. Vzhľadom na omeškanie žalovaného s úhradou splátok žalobca vyhotovil dňa 18.10.2018 opakované upozornenie, ktorým vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok na úvere vo výške 45,84 eur najneskôr do 23.10.2018 a zároveň ho poučil o možnosti uplatniť svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka a žiadať o zaplatenie celého dlhu naraz. Túto upomienku prevzala manželka žalovaného dňa 23.10.2018. Keďže žalovaný nevykonal úhradu dlžných splátok, žalobca dňa 21.12.2018 vyhotovil výzvu na predčasné splatenie úveru, ktorou oznámil žalovanému, že rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 21.12.2018 a vyzval žalovaného na bezodkladné zaplatenie dlhu vo výške 1 604,89 eur s príslušenstvom. Túto výzvu prevzala manželka žalovaného dňa 31.12.2018. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné.

19. Súd po zhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

20. Podľa § 497 Obchodného zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „ObZ“), sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

21. Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

22. Podľa § 2 písm. a), b), d), g) a i) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,
b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä

poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

23. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

24. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

25. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

26. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

27. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Súd po preskúmaní okolností uzavretia úverovej zmluvy, jej náležitostí a povahy zmluvných strán (žalobca vystupoval pri uzatvorení zmluvy v rámci svojej podnikateľskej činnosti, kým žalovaný vystupoval ako fyzická osoba uspokojujúca svoje potreby, teda ako spotrebiteľ) dospel k záveru, že žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Táto skutočnosť ani nebola medzi stranami sporná. Za tohto stavu potom jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán nemôžu byť v rozpore s úpravou § 52 a nasl. OZ a keďže svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, takáto zmluva musí mať aj náležitosti zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

29. Hlavnými námietkami žalovaného bola absencia povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (pokiaľ ide o rozpis splátok úveru na istinu, úrok a poplatky, neuvedenie všetkých predpokladov na výpočet RPMN a nesprávny výpočet RPMN z dôvodu zápočtu poplatku za poskytnutie úveru z požičaných peňazí), čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, neprijateľnosť poplatku za poskytnutie úveru a spochybnenie nároku žalobcu na úrok z úveru po zosplatnení úveru.

30. Rozpis splátok v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy tak, ako to namietal žalovaný, súd nepovažoval za náležitosť, ktorá by v zmluve mala byť uvedená pod hrozbou sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie sa v tomto smere prikláňa k výkladu, ktorý aktuálne zastáva už 5 senátov Najvyššieho súdu SR (rozhodnutia sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018, 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018, 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.4.2018, 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018, 4Cdo/65/2018 zo dňa 26.9.2018, 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018, 3Cdo/45/2018 zo dňa 22.11.2018, 2Cdo/235/2017 zo dňa 21.12.2018 a 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.1.2019). Tento názor potvrdzuje záver SD EÚ vyslovený v rozhodnutí vo veci C 331/18, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) až j) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov. V tomto konaní pritom položil prejudiciálne otázky Krajský súd v Prešove práve v súvislosti s tým, či je potrebný rozpis splátok úveru vzhľadom na závery SD EÚ vyslovené v rozsudku SD EÚ vo veci C 42/15. Súd prvej inštancie je tiež toho názoru, že rozpis splátky na konkrétne položky, ktoré obsahuje, nie je potrebný pre splnenie podmienky uvedenej v cit. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a že pri tomto ustanovení

je možný eurokonformný výklad v zmysle vyššie uvedených rozhodnutí v tom smere, že cit. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. upravuje, z akých položiek pozostáva splátka úveru.

31. Pokiaľ ide o uvedenie predpokladov na výpočet RPMN, súd dospel k záveru, že v zmluve o úvere neboli uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN, resp. že tieto neboli uvedené tak, aby bolo možné zistiť, ako bola RPMN vypočítaná a či bola vypočítaná správne. Súd sa síce stotožňuje s argumentáciou žalobcu, že zákon o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje špeciálne označovanie týchto predpokladov, vyžaduje iba ich uvedenie. Takisto uvedený zákon nevyžaduje, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bol uvedený vzorec na výpočet RPMN. Je však nepochybné, že podľa zákona o spotrebiteľských úveroch je okrem výšky RPMN potrebné uviesť aj predpoklady pre jej výpočet. V danom prípade za splnenia podmienok upravených bodoch 2.5, resp. 2.9 zmluvy sa žalobca zaviazal vrátiť žalovanému poplatok za poskytnutie úveru, resp. zľavu z 10 z úrokov vo výške 10 anuitných splátok. Zo zmluvy však nie je možné zistiť, či a ako bola pri výpočte RPMN zohľadnená možnosť vrátenia poplatku za poskytnutie úveru a zľava z úrokov vo výške 10 anuitných splátok. V prílohe č. 2 zák. č. 129/2010 sú uvedené dodatočné predpoklady na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Ide o rôzne situácie, kedy k predpokladom pre výpočet RPMN upravených v § 19 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy pristupujú ďalšie skutočnosti. Vo svojej podstate ide pri dodatočných predpokladoch o upresnenie, ako sa zohľadnila určitá odlišnosť v konkrétnej zmluve od všeobecných predpokladov pre výpočet RPMN. Ročnou percentuálnou mierou nákladov sú percentuálne vyjadrené celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, do ktorých sa zahŕňajú aj úroky a poplatky. Pre výpočet RPMN teda je dôležité, či do jej výpočtu bol zahrnutý aj poplatok za poskytnutie úveru a úrok z úveru v plnej výške alebo sa vychádzalo z úroku po zľave. Ak sú v zmluve dohodnuté podobné podmienky ako v danom prípade, pre určitosť výpočtu RPMN je podľa názoru súdu potrebné doplniť aj dodatočné predpoklady pre jej výpočet (minimálne uvedením, či bola RPMN vypočítaná s alebo bez poplatku a so zohľadnením zľavy na úrokoch alebo bez tejto zľavy), v opačnom prípade nie je možné preskúmať, či RPMN bola vypočítaná správne. Bez dodatočných predpokladov pre výpočet RPMN, t.j. bez uvedenia, ako sa v danom prípade zohľadnili špecifické podmienky dohodnuté v zmluve o úvere nemá RPMN pre spotrebiteľa tú správnu výpovednú hodnotu. Ak zákon o spotrebiteľských úveroch požaduje uviesť predpoklady pre výpočet a tieto v danom prípade neboli uvedené všetky (teda aj tie zohľadňujúce špecifickosť danej konkrétnej zmluvy), súd dospel k záveru, že úver je v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

32. Námietku žalovaného ohľadom nesprávneho výpočtu RPMN z dôvodu zápočtu poplatku za poskytnutie úveru z požičaných peňazí a poukazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci C 377/14 súd považoval za nedôvodnú z dôvodu, že v danom prípade sa riešil skutkovo podstatne odlišný prípad, keď dlžníkom nebola reálne vyplatená žiadna suma z poskytnutého úveru, pričom okrem dlhov, ktoré boli z úveru vyrovnané za dlžníkov, došlo rovno k započítaniu odmeny za úver (vo výške takmer 1/5 poskytnutého úveru), poplatku za úver, prvej splátky a časti nasledujúcich splátok. Za tohto stavu dospel SD EÚ k záveru uvedeného v bode 3 výrokovej časti že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. V danom prípade bola žalovanému vyplatená celá suma úveru a až po jeho poskytnutí bol uhradený poplatok za poskytnutie úveru. Je vecou dlžníka, ak má uhradiť nejaký poplatok, ktorého úhradu je veriteľ ochotný akceptovať aj po vykonaní určitého úkonu, či ho zaplatení pred alebo po úkone, príp. či bude akceptovať úhradu ako v tomto prípade, t.j. z poskytnutých peňažných prostriedkov. Táto skutočnosť však nemení nič na názore súdu ohľadom neuvedenia všetkých predpokladov na výpočet RPMN.

33. Podobne sa súd nestotožnil s námietkou žalovaného, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úrokov z úveru po zosplatnení úveru. Z úradnej činnosti súdu, ako aj z predložených argumentácií strán sporu a odkazov na rozhodnutia slovenských súdov je konajúcemu súdu známe, že v tejto otázke neexistuje ustálená rozhodovacia činnosť slovenských súdov a názory v tejto otázke sa rozchádzajú, a to tak pokiaľ ide o otázku, či veriteľovi prislúcha nárok na úroky z úveru aj po zosplatnení úveru, ako aj s tým súvisiacu otázku, či veriteľ môže uplatňovať úroky z úveru spolu s úrokmi z omeškania. Prvá rozhodovacia línia vychádza z toho, že úroky z úveru prislúchajú len do zosplatnenia úveru s tým, že pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Druhá rozhodovacia línia (prezentovaná napr. rozhodnutiami, na ktoré odkazoval žalobca v žalobe a v replike) vychádza z toho, že zosplatnením

úveru sa mení len splatnosť úveru, teda podmienky, za akých je dlžník povinný dlh uhradiť, nie však povinnosť dlžníka uhradiť veriteľovi aj úroky po zosplatnení úveru, keďže zosplatnenie úveru je právom veriteľa, ktoré ho chráni pred neplnením si povinností zo strany dlžníka a využitím tohto práva sa veriteľ nemôže dostať do horšieho postavenia, ako bol pred uplatnením tohto práva a naopak dlžník sa nemôže dostať do lepšieho postavenia napriek tomu, že porušil svoje povinnosti, ktoré viedli veriteľa k uplatneniu práva na zosplatnenie úveru. Úroky z úveru podľa tejto rozhodovacej línie prislúchajú až do reálneho vrátenia požičaných peňažných prostriedkov (resp. do doby podľa dohody zmluvných strán). Súd sa prikláňa k druhej rozhodovacej línii z dôvodov, ktoré sú v skratke uvedené vyššie.

34. Názor súdu na právo žalobcu na úroky z úver po zosplatnení je však v tomto prípade bezpredmetný vzhľadom na vyššie uvedený názor o bezúročnosti úveru, keďže v takom prípade nemá žalovaný povinnosť zaplatiť žiadne úroky z úveru. Podobne ak súd posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov, súd sa bližšie nezaoberal ani neprijateľnosťou poplatku za poskytnutie úveru, keďže v prípade, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, nebol žalovaný povinný platiť tento poplatok a ak ho zaplatil, je potrebné ho započítať na úhradu istiny.

35. Vzhľadom na posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov je žalovaný povinný uhradiť žalobcovi iba sumu vo výške požičaných peňažných prostriedkov, teda sumu 2 000 eur. Z prehľadu úhrad žalovaného predloženého žalobcom vyplýva, že žalovaný v 49 splátkach doposiaľ uhradil spolu sumu 1 505,28 eur. Skutočnosti vyplývajúce z tohto prehľadu neboli žalovaným popreté. Po odpočítaní platne dohodnutého poistenia (0,73 eur mesačne) žalovaný na splatenie úveru uhradil sumu 1 469,51 eur. Okrem toho uhradil poplatok za poskytnutie úveru vo výške 100 eur, ktorý nebol povinný uhradiť a ktorý je z tohto dôvodu potrebné započítať na úhradu úveru. Celkom teda na zaplatenie úveru uhradil sumu 1 569,51 eur. Pri bezúročnosti úveru, poskytnutom úveru vo výške 2 000 eur a 120 splátkach by výška 1 splátky pri splátkach č. 1 - 119 činila 16,67 eur, posledná 120. splátka by činila 16,27 eur. Úhrady žalovaného vo výške 1 569,51 eur by za tohto stavu postačovali na úhradu 94 splátok a časť 95. splátky. Žalovaný teda už uhradil splátky splatné do mája 2022 a časť splátky splatnej v júni 2022 a ostáva mu uhradil ešte sumu 430,49 eur. Žalovaný v čase predčasného zosplatnenia úveru teda nebol v omeškani a nebol dôvod na tento postup žalobcu. Za tohto stavu by mal žalobca právo iba na zaplatenie dlžnej sumy ku dňu rozhodnutia súdu. Keďže v čase vyhlásenia rozsudku súdom žalovaný uhradil viac splátok, ako bol povinný k tomuto dňu uhradiť a nemá v súčasnosti dlh voči žalobcovi, súd žalobu zamietol. Pri úhradách, ako to navrhoval žalovaný (50 eur mesačne), by žalovaný dlh doplatiť za 9 mesiacov, čím môže predísť prípadným ďalším žalobám voči nemu, ak by svoj dlh nevyrovnal v celom rozsahu.

36. O nároku na náhradu trov súd rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, teda má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré je povinný nahradiť mu žalobca. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.